

Eigenlijk zijn alle mensen die ik tot nu toe op de koffie heb gehad héél bijzondere mensen geweest. Dat heb je nog niet zo in de gaten als je ze uitnodigt, maar daar kom je in de loop van het gesprek telkens weer achter. Wat is ieder mens toch uniek en wat zit iedere mens in feite toch prachtig in elkaar. De één heeft een beetje meer van dit en de ander wat meer van dat. Maar het totaal is, hoe dan ook, altijd de moeite waard.

Vandaag heb ik twee mensen op de koffie en u zult achteraf begrijpen waarom ze met z'n tweeën zijn.

Jan en Diny Pluk kunnen niet meer zonder elkaar. Dat komt meer voor bij mensen die al lang met elkaar getrouwd zijn. Maar hun lot is wel heel bijzonder. Van de ene op de andere dag veranderde hun leven totaal.

Zodanig totaal dat het best goed is dat wij mensen ons eens realiseren hoe broos het is; alles wat we in handen gekregen hebben en alles wat we zelf opgebouwd hebben. Een gezond lijf en verstand, meestal een goed bestaan, gezonde partner, kinderen en kleinkinderen, goede vrienden, het lijkt allemaal zo vanzelfsprekend. Maar oh wee als het lot toeslaat. Dan zit je zomaar ineens in een rolstoel. En dan is jouw leven volledig afhankelijk van anderen. En die anderen worden ook ineens met de 'hardheid' van het bestaan geconfronteerd. Dan pas moet je bewijzen wat het allemaal heeft betekend; wat je echt met elkaar hebt.

Jan Pluk is in de oorlog geboren in de Molenstraat naast Victor Hugo, als de middelste van vijf kinderen. Later verhuisde de familie naar de Dr van de Broekstraat, op de hoek van de Wilhelminastraat.

Zijn vader Piet was afkomstig van een keuterijtje aan de Koebaksestraat in Vianen, waar de elf kinderen een heel wat groter getal vormden dan het aantal koeien op stal. Piet Pluk werkte eerst bij wegebouwer "de Oosthoek" en later bij "de Roggy".

In Jan z'n jeugd vormde dat grijze boerderijtje vlak bij de molen, waar toen nog twee ooms en een tante boerden, tijdens de vakanties een welkom adres. Hij mocht daar op het werkpaard zitten en ook rijden en als hij met ome Jan of ome Tien eieren moest gaan uithalen leerde hij: "Kniep d'r mar 'n par kapot, dan kriêge wej die straks van tante Mien in de pan". Zo leerde hij al vroeg praktisch denken en de kans waarnemen.

Die van Pluk hadden een 'knappe kop en konden goed leren', maar veel verder leren dan de Fraterschool aan het gelijkgenoemde straatje was er

vroeger niet bij. Twee jaar een vak leren op de ambachtschool aan het Kronenburgerpark in Nijmegen was het maximum. Jan werd machinebankwerker en toen hij ‘afgestudeerd’ was moest hij van moeder gaan werken bij Maan Langen want die maakte goeie machines voor de slachtindustrie en z’n broer Henry werkte er ook. Je kunt het geloven of niet, maar als jongste medewerker kreeg hij zo af en toe een draai om de oren van iemand van de ouderen van het personeel, als het niet helemaal goed ging. Dat heeft trouwens niet lang geduurd want Jan stond z’n mannetje en liet zich niet slaan. Hij was ook nog eens ‘op judo’ en haalde daar zelfs de bruine band.

Jan volgde diverse lascursussen en was in dat vak zó goed dat hij in latere jaren zelfs les gaf aan de avondcursus ‘metaalbewerken’ van de technische school in Boxmeer.

Na werk op de scheepswerf in Grave (dat was hem te koud !) en bij Harry Kepser in St Agatha, belandde hij in Duitsland waar in Dinslaken een bedrijf bestond dat zeer hoogwaardig laswerk leverde voor kerncentrales. Hij werkte daar, op akkoord, met veel plezier maar stond van de ene op de andere dag op straat omdat de vaste collega en chauffeur uit Groesbeek op herhaling moest in militaire dienst. Jan en enkele anderen konden niet meer op hen werk komen. Zo ging dat in die tijd.

Jan moest toch wat verdienen want hij was inmiddels getrouwd en zijn vrouw was in verwachting van de eerste. Bij Herman Stevens, de dorpssmid aan de Veldweg, kon hij tijdelijk terecht.

Uiteindelijk trok onze Jan naar Nutricia en daar heeft hij 33 jaar gewerkt, ondanks het feit dat hij aanvankelijk zei: “Hier blijf ik nog geen drie maanden!”. Hij klom op van onderhoudsmonteur tot assistenthoofd van de productie en hij deed dat dankzij toewijding en talent.

Hij zou geen echte Pluk zijn als hij niet in de ondernemingsraad zou komen, eerst lokaal, toen landelijk en later zelfs, met de uitbreiding van de onderneming, op Europees niveau. Hij volgde, ook op dat terrein, de ene cursus na de andere. Ook was hij actief bij de FNV, een organisatie waar hij nog steeds lid van is.

Als hij nog wat tijd over had probeerde hij te voetballen bij JVC en hij was actief betrokken en ook nog enige tijd voorzitter bij de KAJ, de Katholieke Arbeiders Jeugd.

Zoals gezegd trouwde Jan, en wel in 1965 met Diny Lukassen, één van de dochters van de postbode. Diny ging ná de lagere school naar de Mulo in

Grave. Iedere ochtend met de bus, ruim een uur vóór aanvang van de school en dan eerst naar de mis in de Elisabethkerk in Grave. Daar word je sterk van ! Dat is haar later goed van pas gekomen. Tot aan haar trouwen heeft ze bij Nutricia op kantoor gewerkt. Daarna ging je in die tijd naar huis, om kinderen te krijgen en die op te voeden en om je man bij te staan als die vermoeid thuiskwam. Aldus deed Diny ook. Dat waren nog eens tijden !

Na een drietal jaren op de Valuwe flat gewoond te hebben trokken ze naar de Rozenobel waar ze nu nog wonen.

Ze kregen samen drie kinderen, twee jongens en een meisje, die ook goed konden leren, allen een HBO-opleiding hebben afgemaakt en nu goede posities in de maatschappij hebben. Wat wil je als ouders nog meer, zeker als ze ook nog in Cuijk wonen en je vijf prachtige kleinkinderen gegeven hebben.

Alhoewel Jan een verwoed roker was, is hij gestopt na een weddenschap met zoon Hans. Die zat op de Mavo en Jan beloofde te stoppen als hij naar de Havo zou overgaan. Aldus geschiedde

Diny maakte zich in de tijd die ze overhield nuttig voor de parochie St Jozef bij het schoonhouden van de kerk.

Ze schilderde aquarellen en hield zich fit met gymnastiek.

Toen Jan 55 jaar werd vond hij dat 40 jaar werken genoeg was en hij maakte gebruik van de VUT regeling.

Hij had nog genoeg te doen om de tijd nuttig door te brengen en kon zich vooral overgeven aan zijn hobby, de muziek, vooral de vocale muziek.

Om te beginnen werd hij lid van het kerkkoor de St Jozef Cantorij van onze parochie.

Daarnaast werd hij lid van “Zang Veredelt” waarvan hij vier jaar voorzitter was.

En dan slaat op 12 juni 2003 het noodlot toe. Jan word[getroffen door een herseninfarct, raakt halfzijdig verlamd en verliest voor een groot deel zijn spraakvermogen.

De tijd die volgde, in het ziekenhuis en de eerste tijd weer thuis, was voor Jan en Diny uiteraard buitengewoon zwaar. Hoe kun je je leven opnieuw inrichten en hoe nu verder ? Samen hebben ze natuurlijk gehuild en getwijfeld, maar dank zij de kracht die in hun beider genen geworteld ligt,

die ze in hun leven ontwikkeld hebben, zijn ze er bovenop gekomen. 'Samen de schouders eronder' is hun devies geworden. En dat lukt. Ze durven nu zelfs te zeggen dat dit alles ook z'n positieve kanten heeft. Dat ze, ook dank zij een diep en écht geloof, kracht naar kruis hebben gekregen. En zij kunnen dat zeggen.

Uw verslaggever is diep onder de indruk gekomen door de blijmoedigheid waarmee zij de draad weer opgepakt hebben. Hoe ze samen met hun kinderen weer in het leven staan. Onverslagen en steeds blij met iedere kleine slap in de goede richting tot enig herstel. Daar kunnen we allemaal een voorbeeld aan nemen als het ons eens wat tegen zit.

Als ik Jan vraag of hij nog in staat is om een klein beetje te zingen laat hij, zo goed en zo kwaad als het gaat, iets van zijn prachtige tenorstem klinken. Die zuivere klank is tekenend voor hun leven geworden.

Zuiverder dan ik vandaag op de koffie ontmoet heb, zul je niet gauw aantreffen.

We hebben het trouwens niet bij koffie alleen gelaten. Het was zo gezellig dat we er een glaasje port (of waren het er twee ?) bij gedronken hebben. En die kon Jan met z'n linkerhand goed baas.

Jan en Diny, bedankt voor het fantastische gesprek dat ik mocht hebben en waarvan ik zo graag iedere lezer laat meegenieten.

Moge het jullie goed gaan !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.